

Sygn. akt VI U 164/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. D.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku Nr (...)w ten sposób, że zalicza M. D. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności na stałe.

Sygn. akt VI U 164/16

UZASADNIENIE

M. D. złożył odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku, Nr (...), uchylającego orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. w przedmiocie ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności (k. 1). M. D. wniósł o umiarkowany stopień niepełnosprawności (k. 40v).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 kwietnia 2016 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o oddalenie odwołania (k. 4). WZON wniósł o ustalenie braku stopnia niepełnosprawności (k. 24)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W sierpniu 2015 roku M. D. doznał tępego urazu oka prawego z wylewem krwi do wnętrza tego oka i złamaniem ściany dolnej oczodołu prawego (okoliczność bezsporna).

U M. D. rozpoznano jednooczną wynikającą ze ślepoty oka prawego po przebytych urazach tego oka w 2015 roku. W oku lewym stwierdzono stan prawidłowy z prawidłową ostrością wzroku do dali i bliży z zastosowaniem odpowiedniej korekcji okularowej ze względu na małą nadwzroczność i typową, związaną z wiekiem wnioskodawcy tzw. starczowzroczność. Stan ten wymaga używania korekcji okularowej do dali, a zwłaszcza do bliży (k. 15).

Odwołujący może pracować i wykonywać wszelkie czynności na stanowiskach przewidzianych dla osób jednoocznych. Ze względu na utratę widzenia oka prawego i jednooczną, wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim. Stan ten ma miejsce od chwili urazu z sierpnia 2015 roku i ma charakter trwały. M. D. – poza okularami korekcyjnymi – nie wymaga innych pomocy, czy przedmiotów rehabilitacyjnych. Ze względu na stan narządów

wzroku, nie wymaga opieki i pomocy innych osób w wykonywaniu codziennych czynności niezbędnych do egzystencji (trzy opinie biegłego lekarza sądowego dra n. med. R. S. specjalisty chorób oczu – k. 15, 28, 46).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności w aktach Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., a także w oparciu o dowód z trzech opinii biegłego lekarza sądowego dra n. med. R. S. specjalisty chorób oczu.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił trzy opinie biegłego lekarza sądowego dra n. med. R. S. specjalisty chorób oczu. Zdaniem Sądu przedłożone opinie są jasne oraz rzeczowe. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania ich rzetelności, dlatego też jako nie budzące wątpliwości, stanowiły wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii (k. 60). Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

W przedmiotowej sprawie przekonanie odwołującego o swoim stanie zdrowia wynika jedynie z jego subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. W niniejszej sprawie również biegły lekarz sądowy dr n. med. R. S. nie wskazywał, aby istniała konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza innej specjalności (punkt 3 z karty 7) i ponadto wszelkie głosowe zastrzeżenia M. D. zgłaszane były po terminie (punkt 2 z karty 18).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1)znaczny;
- 2)umiarkowany;
- 3)lekki.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na trzech opiniach biegłego lekarza sądowego dra n. med. R. S. specjalisty chorób oczu. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego jest wiarygodna, jasna i rzeczowa. Została sporządzona przez specjalistę z zakresu schorzeń rozpoznanych u odwołującego, po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo, po przeprowadzeniu badania lekarskiego. W ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią 3 pisemnych opinii.

Opinię biegłego sądowego, jako logiczną i wyczerpującą, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w niej ustalenia za własne.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym przede wszystkim na podstawie opinii biegłego sądowego, w ocenie Sądu należy zaliczyć M. D. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności na stałe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd - na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 kpc w zw. z art. 3 oraz 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych - zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...) roku Nr (...) w ten sposób, że zalicza M. D. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności na stałe.

Należy podkreślić, że zaliczenie M. D. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności na stałe jest zgodne z – poprzedzającym orzeczenie WZON – orzeczeniem Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...) roku nr (...). W orzeczeniu tym bowiem MZON także zaliczył M. D. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności na stałe.

ZARZĄDZENIE

(...)